

lyse, om de har skiftet synspunkt, eller om vi kan imødesee sådan et forslag.

Kl. 19.30

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil lige sige med hensyn til diplomaterne: Jeg ved, at hr. Søren Søndergaard sidste år sad og mæskede sig på ambassaderne i Washington og New York, så jeg synes, det lød lidt hyklerisk. Men lad det nu være.

Med hensyn til det spørgsmål, der hed revsel-sesret, husker jeg, hvis jeg må tillade mig at nævne lidt fra fortiden, at jeg i 1976 var ordfører i tv-programmet »Bytinget«, hvor det viste sig, at 83 pct. af befolkningen naturligvis støttede det synspunkt, at det er forældrene, der skal opdrage deres børn.

Det vil sige, at de sagde nej til det, hr. Søren Søndergaard fik gennemført forrige år. Den modsætning imellem det menige folks sans for, hvad tilværelsen drejer sig om, og så den overklasseholdning, den ideologiske holdning, som gennemtrumfes herinde, og som hr. Søren Søndergaard har været med til, er egentlig meget karakteristisk.

Al snak om, at man der kan sætte lighedstegn imellem at banke sine børn – altså det, man kalder kærlighedens opdragelse af sine børn – og at bortgifte sine børn, er jo slet og ret nonsens, og det er ganske kort og klart også i strid med den kulturelle norm, som har været bestemmende her i landet. Forsvaret af denne norm er baggrunden for hele den lovgivning, der nu vedtages.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over til næste ordfører, og det er hr. Mogens Nørgård Pedersen.

Mogens Nørgård Pedersen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører på området, fru Bodil Kornbek, ikke kunne være til stede, har jeg lovet at fremsige følgende:

Kristeligt Folkeparti støtter regeringens indsats for at bekæmpe tvangsægteskaber, og vi finder det positivt, at adgangen til familiesammenføring for en gruppe af de borgere, som hidtil er blevet ramt af tilknytningsreglen, lempes.

Vi kan alle her i salen blive enige om, at tvangsægteskaber er uacceptable. Problemet, som jeg ser det lige nu, er, at regeringen under påskud af at ville tvangsægteskaberne til livs fremsætter et lovforslag, der i den grad forskels-

behandler og fører til yderligere stigmatisering af de etniske minoriteter, som befinder sig i Danmark.

Der er ifølge rapporten »Integrationsforskning i Danmark 1980-2002« tre grundlæggende årsager til, at indvandrere har en tradition for at gifte sig med personer fra deres egen etniske gruppe. For det første ønsket om at bevare en bestemt kulturel identitet, som oftest handler om religion. For det andet vil de undgå kulturelt betingede konflikter inden for familien. For det tredje spiller det ind, at danskere har en højere skilsmisseprocent. Alle er ganske legitime grunde til at vælge en partner inden for sin egen etniske gruppe.

Samtidig understreger rapporten, at tendensen i dag er, at flere etniske minoriteter selv får lov at vælge deres ægtefælle uden påvirkning fra familien. Udviklingen går derfor i den rigtige retning, men integration tager tid.

Jeg siger dette for at påpege forskellen mellem tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber. Jeg ved, at vi har debatteret det til hudløs-hed, men jeg mener fortsat ikke, at regeringen har sin argumentation eller sin dokumentation i orden, når den sidestiller disse to ægteskabsformer. Tvangsægteskaber er en afart af arrangerede ægteskaber og beskriver de omstændigheder, nogle arrangerede ægteskaber er indgået under, nemlig tvang.

Arrangerede ægteskaber er i sig selv en lovlig form for pardannelse, som ikke nødvendigvis tilsidesætter den enkeltes ret til selvbestemmelse. Derfor må jeg konkludere, at når vi skærer ind til benet, handler dette lovforslag i bund og grund om yderligere at begrænse invandring af bestemte befolkningsgrupper.

Reglen om tilknytningskravet frafaldes, hvis man har haft dansk indfødsret i 28 år. Det er en paradoksalt hovsaløsning, der fortsat ikke målretter indsatsen mod tvangsægteskaber. Danske statsborgere vil fortsat efter vedtagelsen af dette lovforslag opleve begrænsning i retten til at opholde sig i Danmark, når deres ægtefælle er ud-lænding.

Kl. 19.35

Institut for Menneskerettigheder skriver i sit høringssvar:

»Kravet om 28 års indfødsret betyder en de facto forskelsbehandling mellem statsborgere, som har erhvervet statsborgerskab ved fødslen, og statsborgere, der har erhvervet statsborgerskab senere. En sådan forskelsbehandling er